

Del 3 – Brindo

Det gick några år och jag gifte mig och fick mitt första barn. Jag minns att flera i släkten hade varnat mig för risken att min schäferhane som levat ensam med mig under många år skulle bli aggressiv mot babyn. Naturligtvis trodde jag inte på den varningen. Gipsy tvättade lillungens fötter och visade på olika sätt tydligt att familjens nykomling var något positivt. När dottern blev äldre och satt i vagn ville hon alltid hålla i kopplet och Gipsy gick då ”fot” med vagnen utan att jag behövde ge honom kommando för det. De var helt enkelt bästa kompisar vilket fick mitt hjärta att vekna och återigen tycka om honom under hans sista år i livet – trots händelsen med renen.

Jag hade lärt mig väldigt mycket av mina två hundar som varit så totalt olika varandra trots att de var av samma ras. Av den första, Zenta, hade jag fått lära mig att vara tydlig och sträng, och av den andra, Gipsy, hade jag fått lära mig att vara försiktig vid tillrättavisning samtidigt som att jag måste vara vänlig men ändå tydlig tydlig för att få honom att öka sitt självförtroende. Jag hade också lärt mig att hundars mentalitet i grunden påverkas av deras föräldrar. Så när det blev tid att skaffa en ny valp hade jag valt en parning mellan två väl meriterade brukshundar. Min nya valp hette Mälardalens Brindo och hans far hade meriter i segrarklass skydds- och spår och hans mor tävlade i segrarklass för rapporthundar.

Brindo fick en tuff valp- och unghundsid. Min upplevelse av att hitta sin hund invid en söndersliten ren fanns tydligt kvar i mitt minne trots att det nu gått många år sedan det hände. Det gjorde att jag var helt bestämd på att min nya valp *aldrig* skulle få jaga något utan tillåtelse. Jag satte totalförbud för skat- och sorkjakt lika tydligt som om det hade handlat om jakt efter hare, rådjur eller annat vilt. Minnet av den söndersargade renen gjorde att jag blev väldigt känslsam när jag tillrättavisade valpen. Jag tog tag i den och talade tydligt om att detta var ”nej”! I dag kan jag ärligt säga att det var tur att valpen klarade det totala förbudet och inte blev knäckt eftersom det innebar en 100-procentig passning utomhus. I dag hanterar jag inte valpar på det sättet. De får jaga både fåglar och sorkar fram till den dag de visar intresse för harar och rådjur.

Brindo var valp under 1960-talets första hälft och valpkurser fanns inte på den tiden. Brindos valptid handlade mycket om att fostras för att vara en del av familjen, att vara med oss ute i skog och mark och att träffa valpar och vuxna hundar ute på klubbområdet.

SBK hade öppnat möjligheten för kvinnor att bli instruktörer och jag såg naturligtvis min chans att kunna öka min hundkunskap genom att gå den utbildningen. Min klubb hade många duktiga manliga hundförare som erbjöds instruktörsutbildning men jag lyckades tjata och be om att få bli en av deltagarna och till slut blev jag antagen. Lycka! Så mycket viktig hundkunskap jag fick till mig blandad med pedagogiska råd för att strukturera en dressyrkurs genom den utbildningen. Slutprovet bestod av ett skriftligt teoriprov samt att planera och genomföra en dressyrlektion. Vi hade lärt oss den pedagogiska regeln att varje moment skulle indelas i att Presentatia Motivera Visa Instruera Öva och Repetera. Det moment som fallit på min lott var framförgående och jag lovar att den bendarr som drabbade mig där och då var den värsta känsla jag varit med om.

I vår klubb hade vi en åldersgräns för hundarna på 10 månader för att få delta vid klubbens dressyrkurser. Fortfarande var kursens målsättning att hundägarna skulle få träning i appellklassens samtliga moment. Det var inte endast för att ge deltagarna ett tävlingsintresse utan att de skulle kunna omsätta momenten i det vardagliga livet. Att gå fot vid hundmöten, att kunna sitta och ligga på tillsägelse och framför allt komma vid inkallning bland annat under lek med annan hund. Roliga moment var hopp över hinder och lekapportering. Viktigt var också att hundarna lärde sig att "hopp och lek" innebar frihet under ansvar. Det vill säga att hunden var fri att göra vad den ville inom ramen för ägarens tillåtelse. Kurserna hölls två kvällar i veckan under sammanlagt 22 tillfällen! Jag älskade att ha kurser. Min drivkraft var framför allt att kunna hjälpa andra hundägare att slippa göra samma misstag som jag själv gjort i okunskap, men som instruktör såg jag chansen att lära känna olika typer av hundar och på vilket sätt jag efterhand kunde hitta enklaste väg för ägarna att nå framsteg. Vid den här tiden var instruktörsrollen oavlönad men om man varit instruktörer i 10 år utgick ett arvode på 1.000 kr per kurs från vår klubbkassa.

Brindo växte upp och utvecklades till en underbar familjehund samtidigt som han blev en suverän brukshund. Vi gick rakt igenom alla klasser i spårhundsgruppen och han erhöll förhållandevis snabbt titels Svensk Bruksprovchampion. Om det var jag eller husse som tävlade med honom spelade ingen roll. Brindo presterade alltid på topp. Klubben skulle arrangera "korning" och våra kamrater sa att vi absolut måste anmäla Brindo. Korning är ett test för att utröna en hunds mentala anlag för olika egenskaper och i provet ingår olika retningsituationer där man studerar en

hunds strategi för att lösa uppgifter den inte har erfarenhet av. Brindos resultat var mycket bra och vår klubbs skyddshundsgrupp ville att vi skulle ansluta till deras träning. Så gjorde vi utan att veta något om den dressyrgrenen förutom det vi kunnat se vid tävlingar. Efter fem träningstillfällen stod vi på tävlingsbanan och blev uppflyttade till nästa klass. Oj vad jag fick lära mig om hundar under de åren. Brindo var helt enkelt ett naturfenomen för den här dressyren där mycket handlar om att åtlyda kommandoord och att agera utifrån en figurants kroppsrörelsen. En ny championtitel kom snabbt och 1970 blev han svensk- och nordisk mästare i skyddshundgruppen.

Brindo lärde mig inte mycket om problemlösningar, men han gav mig möjlighet att få inblick i Brukshundklubbens högre tävlingskarriär och framför allt fick jag uppleva att en hund kan vara så här lätthanterlig samtidigt som den är på topp vid krävande tävlingar.

Brindos framstående tävlingsresultat gjorde att några uppfödare ville para sina tikar med honom och från en av dessa kullar bestämde jag att ta en tikvalp som parningsavgift. Det kom att bli Ditte som föddes 1971.